

Sprawa T-314/06

Whirlpool Europe Srl przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Dumping — Przywóz niektórych chłodziarko-zamrażarek pochodzących z Korei Południowej — Definicja odnośnego produktu — Prawo do obrony — Komitet doradczy — Obowiązek uzasadnienia — Wybór metody zdefiniowania odnośnego produktu — Artykuł 15 ust. 2 i art. 20 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96 [obecnie art. 15 ust. 2 i art. 20 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009]

Wyrok Sądu (szósta izba) z dnia 13 września 2010 r. II - 5010

Streszczenie wyroku

1. *Postępowanie — Interwencja — Zakres uprawnień procesowych interwenienta związany z datą złożenia wniosku o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta (regulamin postępowania przed Sądem, art. 115 § 1, art. 116 § 6)*
2. *Prawo Unii — Zasady — Prawo do obrony — Przestrzeganie w ramach postępowania administracyjnego — Antydumping (rozporządzenia Rady: nr 384/96, art. 20; nr 1225/2009, art. 20)*

3. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Dochodzenie — Konsultacje z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego (rozporządzenia Rady: nr 384/96, art. 15 ust. 2; nr 1225/2009, art. 15 ust. 2)*
4. *Akty instytucji — Uzasadnienie — Obowiązek — Zakres — Rozporządzenia nakładające cła antydumpingowe (art. 296 TFUE)*
5. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Dochodzenie — Definicja produktu objętego postępowaniem (rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 1)*

1. Zgodnie z art. 116 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli interwient przedstawi wniosek interwencyjny po upływie terminu sześciu tygodni przewidzianego w art. 115 ust. 1 tego regulaminu, rozpoczynającego bieg od dnia opublikowania w Dzienniku Urzędowym ogłoszenia dotyczącego wniesienia skargi, jest on jedynie uprawniony do wzięcia udziału w procedurze ustnej, otrzymania sprawozdania na rozprawę i przedstawienia w trakcie rozprawy uwag na podstawie tego sprawozdania.

którego przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych im czynów i okoliczności. Wymóg ten został wprowadzony do art. 20 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego nr 384/96 (obecnie art. 20 rozporządzenia nr 1225/2009).

(por. pkt 59)

2. Przestrzeganie prawa do obrony jest prawem podstawowym Unii, na podstawie

W tym względzie w sytuacji, gdy Komisja przekazała skarżącemu dokument dotyczący zmiany ostatecznych ustaleń i wyznaczyła mu termin dla przekazania Komisji uwag, które to uwagi przekazał on jej w wyznaczonym terminie i gdy Komisja przedstawiła następnie Radzie projekt ostatecznego rozporządzenia kilka dni po przekazaniu skarżącemu dokumentu

dotyczącego zmiany ostatecznych ustaleń, nie można stwierdzić żadnego naruszenia prawa skarżącego do obrony. Ponadto okoliczność, że projekt propozycji rozporządzenia ostatecznego przekazany Radzie jest rozpowszechniany w ramach Komisji w procedurze pisemnej w celu uzyskania zgody członków instytucji, nie podważa możliwości prawidłowego wysłuchania skarżącego, ponieważ Komisja może w razie potrzeby wstrzymać ową procedurę pisemną, a nawet zmienić projekt swojej propozycji w wyniku uwag przekazanych przez zainteresowane strony.

państw członkowskich „należy” wysłać co najmniej na 10 dni przed datą posiedzenia ustaloną przez przewodniczącego komitetu doradczego, „aby zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na rozważenie tych informacji”. Z treści tego motywu, a w szczególności z użycia trybu warunkowego („powinny”) wynika, że dochowanie tego terminu nie zostało obarczone sankcją nieważności procedury konsultacji z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego, lecz wręcz przeciwnie, iż wymogi art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 384/96 mogą zostać spełnione, jeżeli państwa członkowskie rzeczywiście dysponują wystarczającym czasem dla oceny informacji, które zostały im podane do wiadomości przez przewodniczącego komitetu doradczego.

(por. pkt 74–78)

3. Naruszenie terminu ustalonego w art. 15 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego nr 384/96 nie może samo w sobie stanowić naruszenia istotnych wymogów formalnych, które mogłyby pociągać za sobą niezgodność z prawem procedury konsultacji z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego, a w związku z tym niezgodność z prawem definicji produktu przyjętej w rozporządzeniu nakładającym ostateczne cło antydumpingowe.

Zgodnie bowiem z motywem 17 rozporządzenia nr 461/2004, które zmieniło w tym zakresie rozporządzenie nr 384/96, informacje podawane do wiadomości

W tym względzie w sytuacji gdy nie ustalono, że państwa członkowskie zostały pozbawione czasu niezbędnego dla prawidłowego zapoznania się z informacjami dotyczącymi nowej definicji danego produktu przyjętej przez Komisję oraz że komitet doradczy nie mógł wydać swojej opinii po pełnym zapoznaniu się ze sprawą, lecz, że przeciwnie, kwestia dotycząca definicji tego produktu została szczegółowo przedyskutowana przez przedstawicieli państw członkowskich podczas poszczególnych posiedzeń komitetu doradczego, które odbyły się podczas dochodzenia oraz że o definicji tej była również mowa w dokumentach dotyczących środków ostatecznych przekazanych przez Komisję państwom członkowskim na ponad dziesięć dni roboczych przed posiedzeniem komitetu

doradczego, niedochowanie terminu ustalonego w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 384/96 nie może być uznane za mające wpływ na wynik procedury konsultacyjnej ani też w związku z tym na definicję odnośnego produktu zawartą w rozporządzeniu nakładającym ostateczne cło antydumpingowe.

(por. pkt 91–96)

zwłaszcza informacji, które zostały podane do wiadomości zainteresowanych przez instytucje Unii, oraz uwag przedstawionych przez nie w trakcie dochodzenia. Niemniej jednak instytucje nie mają obowiązku szczególnego uzasadniania braku uwzględnienia poszczególnych argumentów przedstawionych przez zainteresowanych. Wystarczy, aby rozporządzenie zawierało jasne uzasadnienie głównych ocenianych kwestii, ponieważ takie uzasadnienie może wyjaśniać powody, dla których zostały odrzucone odnośne argumenty podniesione przez strony w trakcie postępowania administracyjnego.

4. Jeżeli rozporządzenie ustanawiające ostateczne cła antydumpingowe wchodzi w systematyczne ramy ogółu środków, nie można wymagać, aby jego uzasadnienie określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego stanowiące przedmiot rozporządzenia, niekiedy bardzo liczne i złożone, ani też aby instytucje zajęły stanowisko co do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych. Przeciwnie, wystarczy, aby autor aktu przedstawił okoliczności faktyczne i względy prawne mające istotne znaczenie dla kontekstu zaskarżonego rozporządzenia.

Oczywiście uzasadnienie rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe powinno być oceniane z uwzględnieniem

Ponadto rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe w ramach dochodzenia musi być uzasadnione jedynie w odniesieniu do ogółu okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla zawartej w nim oceny. Celem obowiązku uzasadnienia nie jest wyjaśnienie zmiany stanowiska instytucji w toku postępowania administracyjnego, jak również nie jest nim wyjaśnienie różnic między rozwiązaniem przyjętym w dokumencie końcowym w stosunku do stanowiska tymczasowego widniejącego w dokumentach przedstawionych zainteresowanym stronom w toku tego postępowania, w celu umożliwienia im zapoznania się z ich uwagami. Obowiązek ten nie oznacza również, że instytucja musi wyjaśnić, w jakim zakresie stanowisko rozważane na pewnym etapie postępowania

administracyjnego okazało się w ostatecznym rozrachunku bezzasadne.

(por. pkt 114–116)

5. Celem definicji produktu objętego dochodzeniem antydumpingowym jest wypracowanie listy produktów, które w danym przypadku będą obciążone cłem antydumpingowym. Dla celów tej operacji instytucje mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, zamienność, postrzeganie przez konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji i jakość.

W tym względzie nie można przyjąć tezy zgodnie z którą różnice fizyczne tylko wtedy uzasadniają rozróżnienie produktów, gdy mają znaczenie dla konsumenta. W istocie spośród czynników, które mogą być wzięte pod uwagę przez instytucje Unii, cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów zajmują oczywiście istotne miejsce, przy czym niekoniecznie mają pierwszeństwo. Nie można zatem uznać, że różnice pod względem cech fizycznych lub technicznych mają znaczenie tylko wtedy, gdy znajdują one odzwierciedlenie w postrzeganiu przez konsumenta.

(por. pkt 138, 141)